

ท้าวมหาสีวลราช หรือ มาลีวัตคพรหม เป็นพรหมสี่หน้า มีกายสีขาว มี 4 พักตร์ 8 กร

ท้าวมหาสีวลราช เป็นเจ้าแห่งเทพคนธรรพ์อาศัยอยู่ในเขายอดฟ้า มีความขยันขันแข็งมาก จึงได้รับพรจากพระอิศวร ให้มีวาจาสิทธิ์ และเป็นพี่ชายของ ท้าวอุตรพักตร์ มีศักดิ์เป็นน้องของทศกัณฐ์

ครั้งหนึ่ง ได้เห็น พระอิศวร ประทานคทาเพชรและให้พรแก่ อสูรพรหม ว่าไม่ให้แพ้แก่ใคร ท้าวมหาสีวลราช จึงเกรงว่า อสูรพรหมซึ่งเป็นอสูรพาด จะนำอำนาจนี้ไปทำลายล้างโลกได้ จึงทูลขอให้พระอิศวร ประทานพระขรรค์แก่ ท้าวอัชบาล และให้มีฤทธิ์ปราบคทาของอสูรพรหมได้ พระอิศวรเสด็จเห็นว่า ท้าวมหาสีวลราชตั้งอยู่ในความขยันขันแข็งจึงประทานพรให้มีวาจาสิทธิ์

ครั้งเมื่อ ทศกัณฐ์ ทำสงครามกับ พระราม ได้สูญเสียสัตยาธิบริวารจำนวนมาก จึงคิดหาทางใส่ร้าย พระรามแก่ท้าวมหาสีวลราชผู้เป็นพี่ เพื่อให้ทำการลับแจ้งพระราม แต่ท้าวมหาสีวลราชไม่เชื่อ จึงให้มีการ พิสูจน์ความจริง และเรียกทั้งสองฝ่ายรวมทั้ง นางสีดา คนกลางมาตัดสิน ในที่สุดก็ได้ตัดสินได้ว่า ทศกัณฐ์เป็นฝ่ายผิด พระรามเป็นฝ่ายถูก โดยมีทวยเทพเทวดาเป็นสักขีพยาน ท้าวมหาสีวลราชจึงให้ทศกัณฐ์

คืนนางสีดาแก่พระราม แต่ทศกัณฐ์ก็ไม่ยอมกระทำตาม ทำอมาตย์ราชสีง โกรธและตีปแห่งให้ทศกัณฐ์
เสียชีวิตด้วยศรของพระราม

เมื่อมีงพ๑ใจทรลัษณ	ไม่รักสุริยวงค์ยัษี
ข๑ให้วิบัติอัปรีช	อย่ามีสิ่งซึ่งเสถียร
มาตธแม่จะ๑อกต์๑ยุทธิ	ให้ตายด้ว๑า๑ุช๑แ๑งศร
ข๑๑๑๑ค้พระรามสีกร	พ่ายแพ้ฤทธิร๑นทุก๑ันไป

บทกลอน : เรืองรามเกียรติ์

ผู้แต่ง : สันตภรสีตมัย๑ยุทธยา สมัยกร๑ง๑นบุรี และ สมัยกร๑ง๑รัตนโกสินทร

ทำมาसीอราช ตัดละครในรามเกียรติ์ ลำดับ ๒๐

โดย นักกลอน KU ๒๗

ทำมาसीอราช

แปดกรมี...สี่พักตรา...กายาขาด	นามว่าทำมา มาลีอราช ผู้ปราดเปรี๊ยะ
เจ้าแห่งเทพ คนธรรม อันรุ่งเรือง	ระบือชื่อ...สี่อเล่...สี่องยุติธรรม
อีกนามหรือ คือมาลี วัตถุประสงค์	บัจเจกอุดม วาจาสิทธิ์ ฤทธิ์มากล้ำ
ตัดรับพร...จากสี่อะ...ผลกระทำ	กุศลกรรม นำก่อเกิด เลิศอันหนึ่ง
อาศัยอยู่...เขายอดฟ้า...เวหาหา	ณ ถิ่นแค้วน แดนสถาปนา ราชธรรม์
ศักดิ์เป็นบุญ พี่น้อง ของทศกัณท์	ความสัมพันธ์ อันญาติ ชัดเจนนี้
ทศกัณท์ ทำดีก็ อย่างฮักหม	อันธพาล สันดานเต็ม เต็มบดสี่
กับกองทัพ พระราม ตามราวี	ต้องเสียที สุญวีพล ทนทุกข์ใจ
ญาติโก ไทติกา ลูกพลั่วลาภ	อีกบริการ...บั้นชีวา...หาแว่นไม่
ทัพพระราม เข้มแข็ง แกร่งเกินใคร	สู้ไม่ไหว ไข้กฤษุทศ สู้กำลัง
คิดกลับกลอก ออกลูบยา ไร้วรรณะ	หวังขำนะ พระราม ตามที่หวัง
ด้วยหนทาง...ดำซ้ำ...แสนน่าขง	ประดุจดั่ง...ตั้งมาร...ราญราวี

มุ่งได้ร้าย พระราม ตามประสงค์
พี่เองทำว...มาลีวราช...จัดการที่

ท่อนชื้อตรง เอ๋ยอ้าง ข้างบดสี
ข้างอัปรีย์ เกินกว่า ละบรรยาย

ทศกัณท์...ชี้แจง...แกล้งคดี
ขอบุญจง เชื้อมั่น ต่อกหลานชาย

ต่อนำมาลี วราชจัดความหมาย
เรือ่งจริงยัง...จำ ได้...ใจคำนึง

ตนได้พบ นางสีดา วิดาธีย์
เผ่าลอบถาม ยำวดี ที่ตราตรึง

ครึ่งเที่ยวรบ่า พนาสิทธิ์ ณ วันหนึ่ง
เกียรช้องถึง สภาพ ทราบความนัย

แค้นสงสาร นางยี่ง มิ่งกัลยา
ปราศซึ่งผัว แม่ พ่อ พ่ออุ่นใจ

อยู่คนเดียว เบลียวเอภา อูราใหม่
รับทราบด้วย ไปอยู่ด้วย ชาติคำคุณ

กาลต่อมา มีมนุษย์ ลุดเลวทราวม
คุมฉานร...สร้างทาง...อย่างขุดมุน

ล่องชื้อดำ ลักษมนราม ทำใ้เองชุ่น
พร้อมทัพพูน...รานรุก...บุกนคร

อ้างตัวว่า...เป็นสามี...สีดานั้น
ข้างอัปรีย์ ลักบาท คีลลันคดคน

โถ...ฆ่าชุ่น มากมาย ใ้คนค่อน
ช้อกาเม ถูกบั่นทอน ติตร้อนรน

ขอทานบุญ...ผู้มี...วาจาสิทธิ์
กล้าวดี...บิชา...เช่นฆ่าคน

ได้แมลงฤทธิ์ ชาติหลาน นั้นลักหน
รามลักษมนพบ อัปจน ดลให้ที่

พังทศพิกตร ยักษ์ ที่มาพ่อ
ได้แก้ต่าง...ช้อหา...บรรดามี

ตามครรรล่อง ต้อ่งใ้ ักฝายนี้
ทำวมาลี...วราช...จึงจัดการ

ใ้พระ วิษณุกรรม นำค้ำกล้า
เชิฐรามลักษมน สีดา มิช้านาน

ถึงเรือ่งราว ทศกัณท์ บรรยายสาร
ทั้งพยาน แวดล้อม พร้อมนำมา

สรุปความ รวบรวม จัดเล่มนี้
เป็นฝ่ายผลิต...จิตใจ...ใจดำซ้ำ

ประจักษ์มี...จิตใจ...มัตย์กษา
จิตใจสุด... พุดมณี ประจักษ์ตน

ทำมาดี...ราช...อนาจจิต
ประพจน์จิต สักกาม เทกมด

ทศกัณฐ์คิด ขั้วร้าย ใจอกุศล
สุดหมองหม่น หลานชาย ใจข้างเป็น

สั่งให้คืน นางสีดา แก่พระราม
สักบรรเทา หายหุด โทษละแฉ่น

ความขั้วซ้ำ เลวทราม ตามที่เห็น
สุดร่วมเย็น ย้อนมาจน หลานกลับคืน

ด้วยมีธิดา...ทิวลิป...ที่ครอบงำ
เป็นประจักษ์ กอองไฟ ได้ใจอ้อม

เกิดจำเพาะ เคาระหิกรรม ทำมัจฉิน
ทศพัทรวรจีน มีทำตาม คำสั่งนั้น

ยกทัพ...กลับลงกา...ที่อนลาบุ
ไม่ยอมยก มีใจไหว้ โกลดากกัน

มีขออยู่ ผู้หน้า โกรธามหันต์
ด้วยขุนหั้น พลันแล่น แค้นเถิด

ทำมาดี ราชสีดา กริ้วโกรธา
ทำความผิด ไม่ยอมรับ สุดอัปรีช

ทศพัทรวร...ยักษา...น่วมดี
จึงได้มี...ดสีแข่ง...รุนแรงพลัน

ขอให้คืนดี...อัปรีช...มีมีสุข
หากอองกติก ตั้งองตาย ภายหลังวัน

พบแต่ทุกข์ ลูกเจ้า เสื่อมหันต์
ด้วยคมศรี พระรามนั้น โดยทั้นเที

ผู้ประพันธ์ : โกวิท ธีรวิโรจน์

พระโอษฐ์เห็นว่าทำอมาสิธราช
สมคณได้ประทานพรก่อนผู้ใด

จิตสะอาดรักกุศลธรรมดีด้าทำลาย
จึงมอบให้มีเวลาปฏิบัติทวิธปฏิบัติ

ทำอมาสิธราชข้อความ ตอน (๓)

ภาสต่อมาทำสงครามกับรามลักษณ
ด้นเป็นญาติบริการท่านทศกัณฐ์

เสียพลพรรคมากหนักหนาในคราวนั้น
ยังหาพาอค้นโกรธโทษศัตรู

ไปบอกกล่าวต่อทำอมาสิธราช
ทัพพระรามเข้มแข็งแกร่งน่าดู

ว่าเสียญาติมากมายใจไม่ได้
จึงขอพุ่งวายุแห่งดาบปราบให้ที

ทำอมาสิธราชไม่เชื่อเมื่อฟังความ
พร้อมทศกัณฐ์หลานปู่คู่กรณี

เรียกพระรามนางสีดามารศรี
ให้วิธีไต่ถามหาความจริง

เมื่อได้สดอรู้ว่าพระลักษณราม
นางสีดาถูกลักพามาแอบอิง

ก่อสงครามขึ้นก็เพราะผู้หญิง
จึงเกิดศึกแย่งชิงหญิงนั้นองนาง

คำชี้แจงของทศกัณฐ์นั้นไม่ใช่
ว่าพบสีดาในป่าระหว่างทาง

พูดใส่ร้ายด้นโกหกยกมาอ้าง
จึงรับนางมาเลี้ยงไว้ให้ลักพา

ทำอมาสิธราชตัดสินสินสั่งตั้ง
ด้นตลอดคด้องกับของนางสีดา

คำให้การของรามได้ไว้รักษา
อีกทั้งมีเหล่าเทวดามายืนยัน

จึงพิพากษาลากที่พังทั้งด้องฝ่าย
ทศกัณฐ์ผิดฝ่ายโจทก์รับโทษทัณฑ์

ตัดสินให้พระรามถูกทุกสถาน
เป็นตามนั้นถูกผิดขอปิดคดี

ทศกัณฐ์เห็นแสงเงาทุกค่ำ

เหล่าพยานเทวดามาด้วยนี้

ล้วนเข้าข้างข้างตนเหตุผล ไม่มี

การพิพากษา ในคดีมีขอบธรรม

ทำอมาตย์ราชพิโรธโกรธยิ่งนัก

ถูกทอานรักโกหกใยไม่เกรงงาม

ซึ่งสั่งให้สั่งนางตีดาศินพระราม

ให้ทั้งสามเป็นมิตรกันอันจบไป

ทำอมาตย์ราชลับแจ้ง ตอน (๔)

ทศกัณฐ์ไม่ยอมคืนสิ้นคำสั่ง

อีกทั้งยังกลับลงกาไม่ลาไหว

ถูกดูตำว่าประธานพาดลับอาย

รับไม่ได้ให้พ่ายแพ้แก่ศัตรู

สรุปความได้ว่าทำอมาตย์ราช

ทำนมิอาจปล่อยไปให้ศัตรู

เมื่อทำผิดต้องรับโทษโทษจึ่งรู้

ลมออกหูซึ่งการลับแจ้งไป

เจ้าบังอาจพาดพาโลงี่สิ้นคิด

จำอะใช้วาจาตีที่ขับไล่ตีพิให้

หากออกศึกแย่งชิงหญิงเมียใด

ให้ชีพวายม้วยมรณม์ด้วยศรีพระราม

ศึกต่อมาทศกัณฐ์หมองต้องคำสาป

นอนพะงาบจนตายไกลแสนาม

กลอุบายไม่เป็นผลจนพระราม

แผลงศรีงามปักอกตายขจัด ไข้กรรม

สุภาษิตเตือนใจ ตอน (๕)

เมื่อให้ทุกข์แก่ท่านโอรานว่า

ทุกข์นั้นจะมาถึงตัวหมองข้า

ถ้าทำดีจะได้ดีอย่างที่ทำ

เวรบุญกรรมมีจริงอย่างชะล่าใจ

ภาพจิตรกรรมฝาผนัง ทำอมาสิวราชวาคถาม ภายในวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ถ้าใครทำกรรมใดจำไว้หนอ
ดูภาษิตเตือนใจให้ไตร่ตรอง
เป็นคนก่อกรรมนั้นก็ตาม
ตามครรลองกฎแห่งกรรมคงทำดี

ทศกัณฐ์นั้นเจ้าเสน่ห์เสเพลร้าย
เพราะให้ทุกข์กับท่านพาดราสี
เป็นตัวอย่างเห็นได้ตายเป็นผี
อีกกรรมดีก็ไม่เลยละเคยทำ

คิดให้ดีก่อนทำจำเป็นสูตร
๑๑ ไตร่ตรองคิดดีมีคุณธรรม
คิดก่อนพูดดีเลิศประเสริฐล้ำ
กฎแห่งกรรมมีจริงอย่างชะล่าใจ

ผู้ประพันธ์ : ๑๑พร สุวรรณปากแพรง

ทำสมาธิวิเศษ

เป็นเรื่อ่งเล่านิทานแต่กาลก่อน

ให้ห้คิดข้ดีมีมากมาย

มีเสื่อ่งฝ่ายเทพจากสวรรค์

คือพระรามพระลักษมณ์นางสีดา

ด้วยบาบบุญหนุนสร้างแต่ปางก่อน

เกิดสงครามรบราชิงฆ่าฟัน

เรื่อ่งเกี่ยวพันถึงทำสมาธิวิเศษ

มีสิ่พัทตร์แปดกรบุญบารมี

ได้พรจากพระอิศวรสั่งคนศักดิ์สิทธิ์

เป็นดังคำอ่ากล่าวทุกคราวไป

นับสยญาติกับทำวทศพัทตร์

ทศกัณฐ์ทำสงครามกับราม

ทศกัณฐ์หองให้วลาสิทธี

ของทำสมาธิวิเศษธมรงค์วาน

สั่งทหารนหนยวิถิถวายเวก

อัถุเขยทำสมาธิวิเศษให้ใครลลลา

เป็นละครวรรณคดีมีความหมาย

รามเกียรติ์คืออนิยายปรัมปรา

สู้รบกันพงศ์เฝ้าเหล่ายัษฐา

กับเจ้าเมือ่งองกาทศกัณฐ์

บทครต์ตามความอาถรรพ์

สู้รบกันเสื่อ่งฝ่ายวายุวิถิ

พรหมชาติกำเนิดประเสริฐตรี

ทรงความดียุติธรรมประจำใจ

มีวลาสิทธีทฤษิยามปราศรัย

สยบแห่งใครเกิดความตามวลา

เป็นอัยกาหลานรักกับยัษฐา

ตั้งอัฐยเสยญาติกาบวิถาร

อันเรื่อ่งทฤษิสยบแห่งสินสั่งขาร

พญามารใส่ร้ายองศ์ราม

ทหารเอกบุตรมารีตชันวลา

จากภูเขยอตพำมาว่าความ

บั้นเรื่อกราบไฉ่ไฉล้ให้หล่งพิต
แผลงครีตลปษ์ฝ้ายกษฬ่ายล่งคราม

ถ่มนุษย์มีฤทธิน้ำเกรงขาม
ทังติตตามข่ามลุ่มทรูตล่งกา

ทังแอบอ่า่งเป็นพระลวามี
เพ็่อย็อแย่งโคมยงนางลิตา

มาราเว็่นฆ่าเทล่ายักษา
ที่ลลวาทลภักลลันนั่มลลี้ยงดู

ทำลมาลลวราชปราชลจากลลคต
เกิตลลครามลล่นวายเพระลลคมตรู

ลลิ่งด่าริลลว้างไมลลริลลไมลลลลล
เกลลลยกลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ยภทฬร้งตั้งอยู่นลลลลลล
เช่าลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ดลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ทังลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

ลลลลลลลลลลลลลลลลลล
ลลลลลลลลลลลลลลลลลล

สั่งให้เชิญพระรามนางสีดา มาบอกกล่าวจากลายสลึงสี่
ได้ความจริงตามคำพูดในยศ ตัดสินให้สลึงสี่นั้นจะลงองค์

ทศกัณฐ์ไม่ไหวโกรธหนัก ไม่ยอมคืนนางลักษณี่ผู้มหัสย
กล่าวหาทำอมาตีธราชไม่ชี้ชัดตรง เทพยดาเจาะลงเข้าข้างกัน

ทำอมาตีธราชนั้นโกรธพิโรธนัก สั่งสาปแช่งด้วยตระหนกให้เสียขวัญ
จะตั้งกองตายดับดินสิ้นชีวิตัน ด้วยศรีล้าคัศุศรีพรหมมาตราชยอดศาสดา

ผู้ประพันธ์ : อัญชลี ณ เชียงใหม่

ทำนุมาลีฉราษ

ทำนุมาลีฉราษ หรือมาลี วัตถุประสงค์

มีผู้พักตร์ แด่มีเอ เลื่องลือชญา

ทำนุมาลีฉราษ เทพราชคณธรรม

ได้รับพร พระโอษฐ์ แพร่มวลเทวี

เป็นพิชชีย ฝ่ายทำนุ อุตฺรพักตร์

ทศกัณฐ์ ทลานชวัญ รันเทวีระอา

กาลก่อนนั้น ท่านเห็น พระโอษฐ์

ให้พรพูน อตุรพรหม สุขสมใจ

ท่านทว่า อตุรพรหม บรมพาด

จึงทูลให้ ไ้พิชชารณ บัญหาทั้งปวง

โอษฐ์ประทาน พระขรรค์ ท่านอับบา

ทั้งเส็งเขิน ประเด็นดี ยักษิณดา

พรให้ทำนุ มาลีฉราษ วาจาสิทธิ์

กล่าววาจา คราใด ให้สมมาต

ยามทศกัณฐ์ ประจันทัพ กับพระราม

มิตรสหาย บริวาร ชีวันรอน

ท่านโอษฐ์พรหม สมลักษณะ คักดิ์สมค่า

จิตศรัทธา ยุติธรรม นำฤดี

ผู้มุ่งพูด สุทธิธรรม นำเลอศรี

มีวาจา คักดิ์สิทธิ์ พิสูจน์อัชญา

ท่านมีคักดิ์ อัยกา ราชย์รักษา

ทำท่านทำนุ ราวอุรา คาเคื่องใจ

ประทานต์อน คธาเพชร เดชยิ่งใหญ่

ว่าไม่ให้ แพ้พ่าย ใครทั้งปวง

จักหักทลาย ทะยานใจ ภัยแดนตรีอง

ภัยลัทธิอง ปวงประชา พาล้มตาย

ฤทธิอำนาจ คธาเพชร เพลิดเพลิน

จึงประทาน พรชัย เกரியง ไกรอัชญา

ด้วยเห็นจิต พิสูจน์ธรรม นำพิชชิต

เป็นอำนาจ วาสนา สถิตพร

ประสพความ เดี่ยวหาย ญาติตายเสียดอน

ใครอัชญาอน ท่านทำนุ กล่าวแห่งคักดิ์

ตั้งจอมพล นนยวิก ว่างเวก
กล่าวได้ศิวาม พระราม ทรามคัตตุ

ทหารเอก ไปกราบกราน อภิวันท์
นำอดสู คู่ศิวาม หยามน้ำใจ

กล่าวท้าว งามลักษณะ หักองกา
ขอเมตตา ทำนบ ผู้เกรียงไกร

ยกทัพมา ฆ่ายักษ์ ชักตั้งชัย
ดาบแสงให้ ฆ่าอรุณไล่ ล้มตายพลัน

ทำอมาสิธราชรู้ว่า พระรามลักษณะ
ทั้งทำนทำอ อภิบาล นั้นเพื่อนกัน

โอรสรัก ทำอทศรธ ยศยิ่งขลุ
ไปทวนหั้น พลันแค้น แค้นเม่นเค่ง

ไม่ฟังศิวาม ง่ายตาย เพียงฝ่ายเดียว
ตัดสิ้นใจ ยกทัพไป ไชศิวามตรง

ทำนยิตเทหนิยอ ยุติธรรม นำประเศศ
ตั้งดำรง โยงโย ไชเจื่อนงา

เรียกล่องฝ่าย ให้มารับ จับไล่ลวง
ให้ฝ่ายโจทท์ ทศกัณฐ์ ทลานเบิกศิวาม

ทั้งเชษฐชวณ มอละเทวา มาลันหกลาม
ชักข้อมถาม ศิวามล้ำเค็ญ เป็นแขนไร

ทศกัณฐ์ พลันแกลั้ง แกล่งไซ
ไว้บิดา มารดา ภูคดาใจ

ทลานผ่านไป พบลิตา ในป่าใหญ่
ตั้งพาไป เลี้ยงดูไว้ ในลวงกา

ต่อมามี มนุษย์ ลุดลลามปาม
คุมฉานร ๑๐๑ถนน ปลันลวงกา

คือพระราม พระลักษณะ หายหักฆ่า
ฆ่ายักษ์ ฆิวามลาย มากมายครั้น

อ้างว่าเป็น ลามี นางลิตา
ทลานลวงใจ ใหญ่ ผู้ทรงธรรม

ข้างขั้วฆ่า หน้าทน คนหยามหยัง
ได้พอกมัน ผันไป อโยธยา

ฝ่ายพระราม เปิดศิวาม ตามเป็นจริง
ตั้งดำใจ ตัดไพรพล ตันตั้นมา

กล่าวทุกสิ่ง ยิ่งใจ ใจมุล
ทอกริยา ขัดสิ้น อย่านใจ

ท่านพึงความ สดองพ่าย ใจยังขัง
นางให้ความ ตามจริง ยิ่งหทัย
ตั้งให้หนึ่ง สิดา มาซังไว้
ตั้งเข้าใจ เหตุการณ์ อันเวียนวน

ถือทั้งเหล่า ขาวสวรรค์ ชั้นเทวา
ทำมาลีฉวาง ขัดประเด็น เห็นแล่หูก
เห็นพระองค์ สิดา สัดดาต้น
รู้หลานตน คนผิด สัดอัปรีช

ทศกัณฐ์ คัดคำมนุษย์ ผู้ตัดสิน
ประหารรถ เวชยันต์ ทำนมาตุลี
ดำพระอินทร์ หมิ่นตน หมิ่นหมองศรี
ให้พระราม ย่ำยี ยักษ์ล้มตาย

ถือจดใจ ให้สิดา วาจาพระองค์
ทำมาลีฉวาง ขัดเคืองใจ
พูดตลอดคั้ง ตั้งตาม พระรามไป
ดำหลานชาย ใจชั่ว มัดธรรม

มึงพึงใจ ๑๓๑๑ ทรลักษณะ
ยามเจ้าออก ต่อยุทธิ ยี่อยู่ดพระราม
ใจไม่รักษ์ สุริยวงศ์ ชุดพงศิด้า
ให้สิ้นกรรม ฤทธิรอน ตั้งธรรม

ทศกัณฐ์ ไม่ยอมคืน นางสิดา
ไม่ไหวดา ทำนบุรี ผู้ตอกย้ำ
ยกทัพกลับ ลงกา ทำงทำหยาม
กล่าวประนาม ประจานตน ไม่พินอาย

ทำมาลีฉวาง ว่าความ ตามครรร
ไม่ลำเอียง เสี่ยงพิศุทธิ ชุดอบาย
ตั้งทำนเอง ครองธรรม นำเจ็ดฉาย
มีหทัย ฝัธรรม ลำสัดดา

ผู้ประพันธ์ : สติติพนธ์ ธรรมสติติพนธ์

